

Posudek bakalářské práce Michaely Hroncové
Obraz pralesa v diele *O starcovi, který rád čítal Púboštné romány*

Vedoucí práce: Mgr. Dora Poláková, Ph.D.

Oponent: prof. PhDr. Anna Housková, CSc.

Práce má dobře zvolené téma, relativně úzké a přitom umožňující komentovat žánrové souvislosti tzv. románu pralesa, který je jedním z příznačných románových typů hispanoamerické literatury. Román Chilana Luise Sepúlvedy je jeho osobitou variantou.

Výklad je zahájen kapitolou o autorově životě, která se opírá o delší citáty ze dvou českých zdrojů. Je tedy patrné, že českému publiku není zapotřebí chilského spisovatele představovat. Michaela Hroncová však potřebu biografických informací zdůvodnila, a to nejen tím, že autorova zkušenost z amazonského je podle ní určující (to lze říct podobně o jiných spisovatelích), ale posléze i tím, že se k životopisným okolnostem vrací i při interpretaci románu: její přístup vychází ze čtení literatury prizmatem mimoliterárních skutečností.

Další kapitoly se zaměřují na „obraz pralesa“ v souvislostech hispanoamerické literatury: 3. kapitola „Vývoj obrazu pralesa“ předkládá letmé panorama z hlediska literární historie, 5. kapitola „Román pralesa“ je pojednána z žánrového hlediska. Obě kapitoly přiměřeně shrnují tyto aspekty na základě odborné literatury. V celkové kompozici bakalářské práce poněkud překvapí, že teoretická 5. kapitola nebyla začleněna před vlastní rozbor románu.

Klíčová 4. kapitola „Obraz pralesa“ se věnuje interpretaci vidění přírody v samém románu *Starzec, který četl milostné romány*. Tato pasáž (s. 14–22) výborně interpretuje románové vidění pralesa v propojení s autorovou ekologickou aktivitou v tzv. ekotextu, jenž má funkci jak estetickou, tak apelativní. Věnuje pozornost střetání světa civilizace a indiánských obyvatel Amazonie, negativních důsledků kolonizace jak pro původní obyvatele, tak pro přírodní prostředí, ale všímá si i více odstíněných motivů individuálního střetání protagonisty a jeho ženy s konvencemi vlastního prostředí a nalézání bližšího světa a sebe sama u amazonských domorodců. Téma hledání vlastního světa je viděno v určité dvojlomnosti, v níž protagonista není přijat ani indiánskou komunitou. Autorova ekologická kritika ničení pralesa se tak propojuje se sociální kritikou a zároveň s otázkou individuální identity.

Nápadité, byť jen stručně nastíněné, jsou také interpretační postřehy v komparaci zkoumaného románu se staršími „romány pralesa“: s Carpentierovými *Ztracenými kroky* a s Riverovým *Vírem*. Konečně „Závěr“ je promyšlený a dobře formulovaný.

V práci s odbornou literaturou je zde patrná určitá nevyzrálость: nespočívá ani tak v relativně malém rozsahu sekundární bibliografie (osm článků a jedno interview), protože kvantita je nahrazena intenzitou využití prostudovaných studií; spíše je patrná značná závislost, kdy autorka delší pasáže i celé kapitoly opírá vždy jen o jednu teoretickou či kritickou studii. Jde ovšem o začátečnickou potíž, na bakalářské úrovni pochopitelnou. Zvláště v podkapitole 5.1. „Román o sestupu do divočiny“ by bylo potřeba mít určitý nadhled nad koncepcí a terminologií D. Hodrové a konfrontovat ji s jinými, hispanoamerickými přístupy (např. s F. Aínsou, což může být podnět k obhajobě).

Jazyk práce je celkem kultivovaný, byť nevyrovnaný, zpočátku jsou formulace někdy jednoduché, postupně se prohlubují, je zde patrné vyzrávání. Z redakčního hlediska by větší pečlivost zasloužily nedostatky v interpunkci. Citáty z románů Carpentiera a Rivery

diplomantka překládá patrně sama (ne vždy zdařile), není jasné, proč nevyužije existující knižní překlad. Určitá odborná nejistota je patrná i v terminologii, už v samém opakování slova „obraz“ pralesa – bylo by namístě využít termíny topos, prostor, motiv aj.

Práce Michaely Hronkové splňuje nároky na bakalářskou práci. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji, aby byla hodnocena jako výborná.

Anna Housková

28. 8. 2019